

Grôôt Bosch dictee 2009

D'n heiligen Blasius

Vlejemaond, op carnevalsmaondaggenaovond, gong ik, nèt as vruuger, mee m'n bruur 'n glèske vatte. Midde op de mèrt stôotte d'n dieje mijn ineens aan en zin: "Dèr, daor hède'm! Ziede dieje Jan-stap-nètjes daorginterwijd lôpe? Dieje geriffemeerde lèklip heet nog ooit verkering mee ons Ine gehad, witte nie meer?" 'n Endje wijerop ston 'nnen breje mens in zon èrremoeig poep- en piesjèske, dè kende wel, zon bietje om z'neige (z'n eige) heen te blieke. Felix hiette d'n dieje, geleuf ik. Dieje zaojerd douwde meepesant 'n hèpke van 'nne grôten bamibal in z'nne meule. Hij waar zonne stoale jizzus die ooit docht dèt ie zomar veur niks nie mee z'n kluntjesvingers aon ons zuske mocht zitte.

Vruuger kreeg ons vaoder zô nouw en dan 't horlewiebes van al die vrijers die veur d'n dulleper van z'nne kiet in rije stonne te douwe veur 'n zus van mijn. Hil soms gong er wel 's zonne kaoljakker mee naor binne veur d'n bik. Ons vaoder, diejen akelijke mens, din zon mènneke dan gère 'n bietje uitprebere, dè begrèpte. Bij Felix din ie dè ok. Wij wiste vanteveure ergand al wè d'r komme gong: eiges gebakke riviervis mee hil veul graote op z'n bordje, ochèrrem! Veur elkendeen van de familie 'nne grôten braosem, mar veur dieje vrijer 'n veul grotterder stuk, dè begrèpte. "Kom jungske, lotte gij mar 's zien hoe of dè ge dè aanvat, ge doeget mar 's mooi eiges", zin onze pater familias dan mee 'nnen breje grijns.

Dees waar hét moment: d'n heiligen-Blasius-test. Ge wit wel, dè is zonne martelaor die oe - nao 'n Onzelievenheer- alzeleve beschèrmt tege 'nne zere strot. In fibruaori lin de pestoor daorveur twee kèrskes op bei oew schouwers, witte 't nog?

Nou, had Felix dieje vis uiteindelijk zonder alteveul schaoj deur z'n strutje gekrege? Waar dieje kontelèkker 'nne goeie of 'nne kwaoje? We denkte, in ginnen tijd stikte dieje grasnèk bekant de moord van al die graote in z'nnen bèk. "Oewè, doet 's nètjes ete", zin ons vaoder dan mee z'nne neus omhòg, "anders kunde beter mar meteen gewòôn opflikkerstene".

M'n bruur en ik liepe wijer, langs Knillis. In m'n ôôghoeke zag ik Felix inene krom bij Jeroen op de Mèrt staon. Hij din niks anders nie as kitse van diejen bamibal, dieje lilleke gèk. Dus ge zieget nouw eiges: Blasius zùrgt ok tegeswoordig nog alt enkelt en allenig mar veur kattelieke, of nie dan?

Frank Finkers